

Lampy Ducha Svatého

Kdysi dávno, asi před deseti lety, jsme na spolču biřmovanců probírali lekci o lásce. Dal jsem jim otázku, trochu abstraktní: „Co je to láska?“ Měli dopovědět písemně, pak jsme z papírků četli odpovědi. Jeden člověk napsal: „Vyčisti si uši.“

Otázka: Co je láska? Odpověď: Vyčisti si uši.

Tak jsme se společně zasmáli. Přihlásil se k tomu jeden kluk a říkal, že to tak nemyslel, že chtěl jen naznačit „jaká otázka – taková odpověď“. Možná si neuvědomil, že trefil nejlépe k černému. Když chceš vědět, co je láska, tak je opravdu potřeba vyčistit si uši. Nejde ovšem o uši na hlavě, ale o uši srdce. Děti by si takové ušaté srdce snadno mohly namalovat pastelkami na papír. Ale i dospěláci ho mohou namalovat - svým životem.

Slyšet srdcem je dar moudrosti. Skutečnýmoudrost nepramení z vědomostí a vzdělání - je darem od Boha. „Počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem“ napsal už žalmista ve Starém Zákoně.

A co je cíl a naplnění této „božské“ moudrosti? Pěkně to vyjadřuje východní církev: „Získat (přijmout) Ducha svatého“. Tato tajemná slova jsou podstatou svátosti biřmování: přijmout dary od Ducha svatého - dar moudrosti, rozumu, rady, síly, poznání, lásky, bázně před Bohem. Tyto všechny vlastnosti vlastníme přirozeně, svými lidskými schopnostmi. Na co tedy přijímat to, co mám už ze své přirozenosti? To snad nejsme moudří? Nemáme rozum? Neumíme si poradit? Nebo nemáme sílu, poznání, či neumíme milovat? I bázeň před Bohem máme ve své přirozenosti. Vše máme. Ovšem jenom do jisté míry, a to k úplnému životu nestačí.

Aby to nevypadalo, že bych chtěl lidskou moudrost vyrostlou ze zkušenosti vyhodit do nějakého pomyslného koše dějin: I Kristus přijal lidskou moudrost a používal ji ve svém hlásání. Například v podobnosti chválil prozíravé družičky, které si s sebou vzaly do tmavé noci nejen lampy, ale také olej do zásoby. Když ženich dlouho nepřicházel, pošetilé panny pak své sestry prosily: „Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají.“ Prozíravé panny použily selský rozum a nic nedaly: „Běžte si koupit, nemůžeme vám dát. Nedostalo by se nám ani vám.“ Jak to dopadlo, všichni víme: Moudré panny se radovaly na svatbě, pošetilé panny odešly ke kupcům a když se vrátily, našly dveře zavřené.

Lidskou moudrostí jsme nadáni přirozeně. To je dobře, ale někdy to nestačí: Lidská moudrost - moudrost předků utkaná během staletí, navrstvená v knihách, v příslovích a v dílech filozofů – neunesla napětí v dobách společenských krizí. Tehdy se vše mění, staré pravdy ztrácejí platnost, lidskou moudrostí není možné najít cestu ven. Ani „staří borci“ nevědí co dělat.

Právě pro tato nejtěžší období potřebují lidé moudrost, kterou dává Bůh. Jak řekl slavný filozof a matematik Blaise Pascal: „...ne bůh filozofů, ale Bůh Abraháma, Izáka, Jákoba.“ A my můžeme dodat: Bůh Ježíšův, Mariin. Živý Bůh.

o. Ján Čukáš